Ч. 287. Субота 2 січня 1909 (20 грудня 1908). Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Демонстрацийний страйк в Будапешті. — З Балкану.

„Narodni Listy" доносять з Відня, що в суботу відбуде ся рада міністрів, котра буде радити над запевненем праці в соймі ческім, над управильненем язикового питаня на почтах в Чехах і над утворенем італіяньского кабінету.

Мужі довіря всіх социялістичних орґанізаций в Будапешті відбули передвчера по полудни довірочні збори, на котрих ухвалено устроіти від вчера рана у всіх будапештеньских підприємствах масовий страйк на 24 годин. Страйк той має бути відповідю на заряджене правительством завішене діяльности краєвого союза сторонництва і металевих робітників та фахової орґанізациї столярских помічників. Вже передвчера о 6 годині вечером не прийшли нічні робітники в млинах до роботи. Застрайкувало 4000 млинарских робітників; до страйку прилучили ся всі робітники доків „Данубіюс" в числі звиш 1000 осіб. — Міністерство внутрішних справ оголосило в справі свого заряджене на розвязане згаданих орґанізаций робітничих, що слідство в справі демонстраций з 8 жовтня 1908 р. виказало, що ті орґанізациї уоружили тоді демонстрантів в револьвери і зелізні палиці, а крім того орґанізациї укладали устроюване нових демонстраций. — Остаточно страйк розпочав ся вчера о год. 6 рано, але не удав ся. Не всі робітники прилучили ся до страйку, богато з них працювало. Як доносять з Будапешту, із 100.000 робітників застрайкувало що найбільше 4000. О годині 2 по полудни, коли страйкуючі хотіли устроіти похід в улици Андрашого, прийшло до заколоту. Полiция, котра не дала дозволу на похід, візвала зібраних, аби розійшли ся, а коли ті не послухали і обкинули поліцию камінєм, добула она оружя. В борбі поранено богато осіб, а 92 арештовано.

Віденьскі офіцияльні круги пояснюють, що справу мнимої відмови цісаря Франца Йосифа I. слухати вияснень нового анґлійского посла у Відни, Картрайта, про анґлійску політику на Балканї в заграничній прасі значно пересаджено. Картрайт, прибувши до Відня, заявив на вступній візиті у бар. Еренталя, що він на першім послуханю у цісаря хоче передати єму устне посланиє короля Едварда про балканьску справу, якого зміст мало би ся відтак списати. Колиж бар. Еренталь заявив єму, що після звичаю, який панує на віденьскім дворі, перша авдиенция чужого посла, на якій він передає свої удостовіряючі письма, є тілько формальним актом, так, що на тій авдиенциї не може мати місця політична дискусия, — тоді Картрайт свій первістний намір покинув — і на сім весь інцідент вичерпано. В наслідок того па авдиенциї не було вже політичної розмови, цісар тілько висловив своє сподіване, що давна дружба з Анґлією буде тревати і на дальше.

Зачувати, що мужі довіря музулманьскої орґанізациї, які виїхала з Босни до Царгороду, одержали поручене, признати цісарский маніфест про анексию. В наслідок того постановлено, що по сьвяті Байраму поїде екзекутивний музулманьский комітет до Відня, щоби зложити цісареви чолобитню. То вказувало би на те, що в Царгороді числять ся з анексиєю як з доконаним фактом. Менше відрадно представляє ся настрій полудневих Славян. Єго малює Мансвель, дописуватель часописи „Daily Mail", який саме тепер об'їхав Чорногору, Босну й Герцеґовину та Сербію, в депеші з Білгороду ось так: Я виїхав з Льондона з думкою, що конференция доведе до мирної розвязки квестиї. Але се моє довіре основно захитало в Чорногорі становище князя й народу, які рівночасно

---

15)

Маруся.

З российского — Володим. Короленка.

(Дальше).

— А знаєте що — задумчиво сказав мені Пекарский, коли ми сиділи при чаю. — Ви поки що нікому не кажете про Степана.

— Чому? Чи сподіваєте ся, що розпічне ся слідство?

— Яке слідство? А все таки мовчіть.

І додав, усьміхаючи ся:

— Я єго сьвятому повинен сьвічку поставити. Може вчера й скривдив єго.

— То думаєте, що....

— Ага, а ви гадаєте, що Якути самі так розпорядились би? Ніколи! Вже був у них хтось за ґенерала!

Справді від того часу Якути немов змінились. За першою неудачию татарского нападу послідували дальші. Два рази Якути відвозили до міста Татар, яких ловили на місци і богато разів переслідуючи їх, подавали точні вказівки і докази. По першій ночи Абрам з товаришем виїздили на місце своєї неудачі і з далека кричали і сварили ся, домагаючись звороту коний. Але їх тілько запрошували близше. А на другу ніч они вже не важили ся під'їхати, боючи ся засідки.

Окремі татарскі родини, що жили по улусах, добровільно покидали свої загороди і стягали ся до слободи. Якути, що перше боялися самого імени „Татар", дбали про наділ їх ґрунтом і видавали запомоги, тепер заохочені прикладом, перервали всяку поміч. Потерпіли при тім і згідні Татари, на котрих дивили ся все таки з підозрінєм задля їх зносин з земляками. Тоді то Абрам спинив мене вказівкою на бідного Абдула.

Але крім того виявив ся ще й другий посередний здобуток нового стану річий. Перше Татари грабили і розбивали комори, але нікого не убивали. Тепер они йшли вже на всьо. При перестрілках бували ранені то там то тут. Одного разу Пекарский прийшов до нас і скривившися ще на порозі, скинув шапку і комічно низько поклонив ся.

— Чи не можете ви якось здержати нашого приятеля? — промовив він, звертаючись до мене.

— Що таке, якого приятеля?

— Якутского ґенерала. Давнійше їздили собі Татари до Якутів, тепер почали працювати за слободі. Ми тут між ними як миши в банці. Нині розбили дві комори.

Одна з комнат належала до управителя почтової стациї. То була марна стация, кінцева точка почтового шляху, що не ішов дальше лиш до слободи і куди почта прибувала раз на два тижні. Але управитель мав все таки ранґу і при деяких торжествених случаях убирав навіть шпаду. На ненарушимість почтової кореспонденциї він дивив ся дуже оріґінально і уважав ся в повнім праві надіслані комусь з поселенців, найчастійше нежонатим, золоті карбованці — замінювати на такеж число паперових гроший. Але все таки то був чоловік добродійний і за розбитє своєї комори сейчас післав найенерґічнійшу жалобу до ґубернаторского міста.

Між тим імя Степана, хоч Пекарский не був балакливий і я певний, що крім нас нігде не говорив про него, було у всіх на устах. Навіть діти на слободі, бавлячи ся на улици, представляли Татар, Якутів і Степана, а на улусах з Калмуків довгими зимовими вечерами вже складали ся про білоокого „рускогo" чутлива, предовга якутска билина-олонха.

Ми також з занятєм прислухували ся оповіданям про ту нову ролю нашого знакомого. Навіть мій терпкий товариш, що хоч і згадував про сварку з Абрамом, як про можливу причину війни — а все таки змінив думку про него і жартуючи та усьміхаючи ся, говорнє:

— Ну, ну, вірю! Годжу ся! Виявляє искру, навіть здорову искру виявляє.

Одного разу в слободі появила ся Маруся в товаристві Тимохи і двох Якутів; може они й случайно були з нею в товаристві, хоч всім видавало ся то якоюсь почестною сторожию, яку присілок додав жінці свого оборонця. Приїхали они в день, переночували у нас і від'їхали також рано. Коли я заговорив з Марусею про Степана, про те, що він порабляє і як переводить нас, она відповідала просто, але дуже здержано і неохочо. Очевидно она не хотіла зрадити нового стану річий. Колиж я поговорив з Тимохою на дворі, куди ми оба вийшли годувати коний, він сказав з давнійшою

з тим, як апелюють до Европи, набивають свої рушниці. Таким самим духом дише й Герцеґовина, де невдоволене степенує грозяча небезпечність, а сьвідомість людий, що они не можуть нічого втратити, крім житя, пре їх до розпучливих кроків. В Боснї панує менше невдоволене, але й там веде ся оживлену аґітацию, а пограничні конфлікти ще й збільшують занепокоене. В Сербії, де поборюють ся о столицю краю, поступають обережнійше. Милованович єсть тепер менше войовничий, як підчас свого побуту в Льондоні. Він жде з довірєм на ухвали конференциї та надіє ся, що Австрия поробить уступки. Росийску ноту принято в Білгороді з вдоволенем, за теж критикують промову Ізвольского, а особливо его вказівки на попередні з'обовязаня Росиї. В те, щоб Росия готова була на крайний поступок задля Славяньства, не вірить ся. Австрия переводить дальше свої запобігаючі зарядженя, але не в тій мірі, як загалом думає ся.

Новинки.

Львів, дня 1-го січня 1909

— **Відзначене.** Є. В. Цісар надав радникови суду краєв. і начальникови суду повітового в Тисьменици Фридрихови Маєрови, при нагоді перенесеня его на власну просьбу в сталий стан спочинку титул радника висшого суду краєвого з увільненем від такси.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цісар затвердив вибір гр. Станислава Пініньского власгителя більшої посїлости в Грималові на презеса ради повітової в Скалатї.

— **Іменованя.** Президия краєв. Дирекциї скарбу іменувала між иншими офіциялів рахункових: Ник. Грицева, Людв. Шамоту, Йос. Горбового, Казим. Яросевича і Зиґм. Бабака ревідентами рахунковими в IX кл. ранґи; — асистентів рахункових між иншими: Евг. Керекярта, Мих Пискозуба, Евст. Антоневича, Никол. Голубівку, Ад. Зіму, Тад. Купчиньского, Волод. Сабуду і Генр. Рудого офіциялами рахунковими в X кл. ранґи а практикантів рахункових між иншими: Йосифа Щура, Алекс. Войновского, Алекс. Шайна, Андр. Подфіґурного, Ант. Фуліньского, Авр. Прушиньского, Ів. Ґлода, Володим. Гуссаковского і Мих. Фолту асистентами рахунковими в XI кл. ранґи при галицких властях скарбових.

— **Загадочне убийство.** В неділю вечером найдено на поді шопи реальности при ул. Жовківській ч. 123 зарібника Григория Городецкого неживого. Спершу здавало, що Городецкий виліз на під може в нетверезім стані і там замерз. Тимчасом секция тїла виказала, що Городецкий погиб насильною смертию в наслїдок пукненя лобини і роздушеня мозку, що могло наступити лиш від сильного удару якимсь тупим знарядом в праву сторону лобини. Прокуратория державна, повідомлена о вислїдї секциї, розвела доходженя в сїй справі.

— **Репертуар руского театру в Дрогобичи** (Саля міска). Початок о годині 7 вечером. Білєти продає раньше Народна Торговля.

В суботу, дня 2 січня „Жидівка вихрестка" народна драма в 5 діях Тогобочного.

В неділю, дня 3 січня „Серед бурі" драма зі співами в 5 діях Бориса Грінченка.

В понеділок, дня 4 січня „Надія" рибацка драма в 4 діях Г. Гаврманса.

Ві второк, дня 5 січня і в середу дня 6 січня 1909 нема представленя.

В четвер, дня 7 січня „Мари" голосна родинна драмав 3 діях Г. Ібсена.

— **Пропав хлопець.** Перед місяцем пропав без слїду хлопець Василь Фурданюк, ученик I кл. бучацкої ґімназиї, — син бідної вдови — що мешкав у ОО. Василиян в Бучачи. Пропавший був в ґімназияльнім мундурі, має чорні очи а числить 11 літ віку. Хто мав би яку відомість про місце побуту пропавшого, зволить донести до его матери під адресою: А. Фурданюк, Станиславів, у інспектора Люкса, ул. Шпитальна, ч. 4.

— **Пригода на польованю.** В часї польованя в Підгайчиках, яке уладив гр. Козебродский лікар з Янова коло Теребовлї, др. Берліньский стрілив до звірини так нещасливо, що зранив комісаря старства в Теребовли, п. Балька, котрий стояв недалеко. Набій застряг ему в околици пахвини, але постріленому не грозить поважнійша небезпека.

— **Незвичайна зміна віроісповіданя.** П Володимир К. фельдвебель одного з полків піхоти стоячих залогою у Львові, родом з Микулинець літ 32 перейшов з греко-католицкого обряду, в котрім уродив ся і виховав ся на віроісповіданє жидівске. На ту зміну дістав він позволене від войскових властий, рабін приймив его до віроісповідної громади жидівскої, а „новоіменований жид" повідомив о тім всїм на основі закона з 1868 львівский маґістрат. Мотиви сего переходу на жидівску віру не звістні, але можна здогадувати ся майже напевно, що головну і може виключну ролю грає тут любов жидівки і еї гроший. Як би й не було а греко-католицкий обряд на тій зміні не стратив і жиди на нїй не зискали.

— **Дуже хороші переписні листки.** Заходом „Сокільского базару" появила ся в торговли нова серия дуже хороших переписних листків призначених до сьвят Різдва і Нового року. Серия складає ся з вісьмох карток, украшених рисунками Т. Гриневича (сїльскі зимові краєвиди, ангел, сьв Николай і т. п.) та обведених мереженками.

— **Остережене.** З ріжних сторін Галичини надходять вісти, що якісь безсовістні дурисьвіти ширять по місточках і селах чутку, що австрийскі банкноти, именно же 20-коронові в виду близької війни стратять дуже на вартости і длятого треба їх завчасу виміняти на золоті монети. Перепуджені тою чуткою люди вірять і продають тим дурисьвітам банкноти понизше їх теперішної вартости. Тоті дурисьвіти роблять на тім знамениті інтереси. Инші дурисьвіти доражують людем, щоби вибирали свої гроші з банків, бо небавком вибухне війна, а тоді правительство забере всї гроші на воєнні цїли. Остерігаємо длятого наших людий, щоби не вірили тим дурисьвітам і не давали ся обманювати.

— **Заряд Захоронки** звертає ся до всїх руских родин у Львові з просьбою, щоби і сего року приймили ласкаво курсора нашого товариства, і хотяй найменшими але сталими датками причинили ся до удержаня так пожиточної інституциї. Много осіб збуває курсора словами, що не є членами захоронки, тому заряд поясняє, що посилає курсора до всеї нашої інтелїґенциї без виїмки, бо в сей спосіб зібрана квота дає спромогу удержати дві рускі захоронки у Львові.

— **Страшне землетрясене.** Катастрофа, яку спричинило землетрясене на Сицилії і в полудневій Італії, показує ся з кождим днем щораз страшнійша. Депеша директора обсерваториї в Катанії до Аґенциї Стефані'го доносить: Доки в пристанях почавши від Мессини обнизили ся до уровеня моря. Рух моря підчас землетрясеня сягав від Мессини аж до Сиракузи з одної сторони а аж до Черміні з другої. Число жертв може виносити загалом 200.000. Прилади обсерваториї вказували по справдешнім головнім землетрясеню ще 42 потрясеня. Від 13 годин прилади суть майже зовсім спокійні. Вулькани Етна і Стромболї не проявляють ніякої дїяльности. Єсть виключене, щоби то землетрясене було вульканїчного походженя; єсть оно радше подібне до того, яке було 16. лютого 1783. — Шкоду, якої наробило землетрясене, обчисляють на мілїярд лірів (корон).

Капітан Кляйн, котрий на вість о землетрясеню прибув зі своїм кораблем до Мессини, так розповідає: Довкола видко море полуміни, котра палахкотить що найменше в двайцяти місцях. До нашого корабля зближають ся лодки з людьми, котрі просять хліба і води. Все довкола знищене! На побережу не остала ся анї одна місцевість. Часть домів на побережу стоїть, отже в першій хвили не має ся враженя, що місто знищене. Але на великій площи на право видко величезні купи трупів. Коли корабель підплив, роздав ся крик розпуки людий, що кликали о поміч. Аж коли ми при-

---

своєю усьмішкою, з якою говорив про Степанове стріляне:

— Гуляє, як бачиш... Не можна ему без Абрашки жити...

— Як то без Абрашки? Атже они тепер вороги на ножі.

— Отож то й кажу. Не сяк, то так... Диви, чужі комори стереже, а чи власну устереже? Кажу, неприродний чоловік — не має в собі правдивого нутра. Єму треба — усе гуляти...

Я засьміяв ся. Слова над всяке сподїване підходили дуже влучно до Степана і дуже добре характеризували Тимофія. Коли би хто пробовав напасти на комору їх хутірця — Тимофій скликав би присілок і відбивав би ся як медвідь коло барлога... Але що діє ся у сусїда, та ще Якута — тут Тимошина хата з краю...

А що Тимоха може володіти незвичайною спостережливостию в своїм крузї — того я тоді якось не подумав, хоч і пригадав собі его слова, що Степан зніюхавши ся з Абрашкою наробить бучі аж до „моря Кіяну". Тепер Степан з Абрашкою були ворогами а імя Степана розлягало ся коли не до „Кіяну", то все таки до самого міста...

XI.

В половині падолиста вчасним зимовим вечером шляхом з міста роздавав ся голос дзвінка. Зима була остра і голос дзвінка чути було здалека; він то умовкав, коли шлях губив ся десь між горами, то знов виривав ся на простір. Воздух був хороший і тихий і ще з віддаленя на вісім верст кождий удар дзвінка доносив ся слабо, але виразно, немов би хто тихонько ударяв срібною ложочкою по тонкій склянці.

День був не почтовий, значить ся, їхало начальство. Чого? Родовиті слобожане чекали якогось нового розкладу податків. Татари з кількома санками потягнули ся за чимсь до ліса. Якутский гонець поїхав по старосту... За пів години цїла слобода була готова приймати начальство.

Приїхав засїдатель Федасєїв і сейчас по приїздї запросив нас до себе до заїзду. Передавши нам кілька листів, він випросив иньших присутних вийти і сам замкнув за ними двері. Підійшовши відтак до стола, він розстегнув мундур, немов би єму було душно і почав набивати собі люльку. На его лици виднїло ся якесь турбоване.

То був чоловік, родом звідси, з козаків, середного віку, знаменитий службист, який дуже добре знав місцеві відносини. З личних его прикмет ми знали нахил его до піяченя. Зі слободи вивозили его часом поклавши на віз майже без тямки — і до книжкових слів, які він збирав з жадобою аматора і вставляв невсе до речі в свою розмову. Впрочім був то чоловік взагалі добрий і всї его любили. З нами він був не дуже близький, але все таки добрий.

Набивши люльку і закуривши еї від лойової сьвічки, що горіла на столї, він якийсь час завзято курив і остаточно сказав:

— Я маю до вас панове справу, сказати би... приватну. І буду з вами говорити просто: ви знаєте ся з поселенцем Степаном?

— З далекого хутора? Так, ми знакомі.

— Так!... Прошу не думати щось таке... Він до вас заїздить, коли появить ся на слободі?

— Так, часто.

Засїдатель засмоктав свою люльку, немов тепер було то для него найважнійшою справою, і сказав:

— Дивний чоловік.

— Длячого?

— Та як то для чого? Даруйте: втручає ся куди не треба, рядить ся в присілку, заварив таку кашу...

Він встав із стільця, видко, що в злім настрою і непокійно перейшовши по хатї, промовив вже з видним невдоволенем:

— Даруйте, а то що таке! Давнїйше був найспокійнїйший улус — тепер нема тижня без якоїсь пригоди. Там стріляють, там ранили чоловіка, там зловили Татарина — якесь гнїздо.

(Дальше буде).

плили до берега, показало ся, що ціле місто то одно величезне кладовище розвалин.

З Катанії доносять: Вісти, які надходять о положеню в Мессині, суть повні грози. Всюди стрічає ся убитих і ранених. Знаходить ся туловища без голов, повідривані руки і ноги. Море все ще викидає на беріг страшно порозривані трупи. В ночи зовсім брак сьвітла. Кораблї, що стоять в пристани, осьвітлюють рефлекторами останки міста. Італїяньскі, англїйскі і російскі моряки не перестають ратувати нещасливих. Та й Катанія представляє також сумний вид.

Пос. Россі, котрий в хвили вибуху катастрофи був в Мессині, так описує свої враженя: „Я пробудив ся перед 5 годиною рано, бо того дня мав я виїхати з Мессини. Нараз почув я страшне трясене; ліжком моїм кинуло під вікно. Не тратячи холодної крови, вхопив я матір і сестру та спустив ся з ними по линві з балкона на улицю. Ми виділи, як валив ся ратуш, катедра та уряд почтовий“.

З Реджджо ді Калябрія доносять: Тут видко лиш купи каміня. Множество трупів лежить непохоронених. Вздовж побережа стрічає ся трупи зі страшно споганеними лицями. Всюди вже здалека заносить трупами. Позіставші при житю поранені мучать ся в страшних болях і взивають на поміч. Вздовж дороги з Назіляно до Реджджо не остав ся ані один дім.

З Палермо доносять: Пароход „Умберто“ прибув тут з 500 оставшими при житю людьми з Реджджо; між тими єсть 95 арештантів, котрих прихоплено на рабунку. Капітан розповідає, що видів около 100 людий, котрі убивали инших людий і споживали їх мясо. — О скілько доси звістно, знищило землетрясене в Калябриї зовсім 18 місцевостий.

Король і королева італїяньскі в супроводі міністрів були в Мессині і Реджджо, де оглядали місце катастрофи. З Реджджо телєґрафував король до президента міністрів в Римі, що застав се місто в подібнім станї як Мессину.

— Редактори-мантії. Перед трибуналом судиів присяжних у Львові веде ся розправа „редакторів“ видавництва званого „Pośrednik“ а обчисленого просто на туманене і визискуване людий. „Pośrednik“ почав був виходити ще торік в осени. Яко редакторка підписувала єго Йосифина Штернова, жінка прогнаного з зелїзниці кондуктора Юліяна Штерна. До „редакциї“ належали 22-літний Віктор Костюк, бувший фреквентант школи скарбової сторожи, а „редакційним помічником“ був 20-літний Казимир Мізь. Крім того поза „редакциєю“ стояв 47 лїтний Йоахім Розенгек, управитель реальности, котрий „духово“ підпирав видавця „краківско-львівского орґану інформацийного для кождого стану і званя“. Не довге, на щастє, було житє „Pośrednik-a“, а спілка обманців відповідає тепер перед судом за ряд обманьств. Вправді в „проґрамі“ видавництва зазначено, що за посередництво не жадає ся ніякої нагороди, але на ділї обскубано порядно кільканайцятьох легковірних людий, а то тим способом, що кождого, хто зголошував ся до „редакциї“ о посередництво в одержаню якоїсь посади, силувано, аби запренумерував їх ґазету, а що гірше, аби заплатив кількасот корон для „впливових людий“, котрі нїби то рішали при наданю посад при зелїзници або почті. Взагалї ошукано 15 осіб, котрі вірили, що при помочи „Pośrednik-a“ дістануть посади, а сума видурених від них гроший виносить звиш 6.000 кор.

— Пан Леопольд Вельфлїнґ, бувший архікнязь Леопольд Фердинанд, дає знов знати о собі. З Ціріху доносять іменно, що п. Вельфлїнґ записав добровільно піле своє особисте майно як також всї свої теперішні і будучі доходи теперішній своїй жінцї Марґареті з роду Ріттер. Що єго до того спонукало, не знати. П. Вельфлїнґ дістає річно апанажу у висоті 32.000 кор. а крім того має ще з давнійших часів 200.000 кор. готівкою. Вельфлїнґ і єго жінка задумують з початком лютого змінити своє місце проживаня і хотять на постійно перенести ся до Парижа.

Телєґрами.

Відень 1 січня. Християньско-суспільні посли ухвалили на вчерашнім засіданю резолюцию, котра заявляє, що сторонництво з неспокоєм глядить на порушене на ново питане про войскові уступки і тим більше занепокоєне послїдною урядовою оповісткою. Сторонництво стоїть при одноцільности і спільности армії і при кождій нагоді буде боронити тої своєї проґрами.

Петербург 1 січня. „Слово“ напастує дуже остро Ізвольского і пише, що єго уступлене було би дуже користне для Росиї, бо єго наслідник не був би вязаний обіпянками супротив Австриї.

Петербург 1 січня. Як зачувати, постановила Росия розпочати енерґічнїйшу акцию в Персиї і зробити конець анархії. Вчера мала відбути ся під проводом президента міністрів Столипина надзвичайна рада міністрів, котра порішить о средствах і способі інтервенциї.

Букарешт 1 січня. Палата послів згодила ся на продовжене торговельного договору з Туреччиною і затвердила торговельний договор з Іспанією.

Лїсбона 1 січня. Коронна рада під проводом короля заявила ся за відложенєм засідань парляменту. Відкрите парляменту послїдує дня 1 марта.

Землетрясене.

Мессина 1 січня. Дворець зелїзниці завалив ся і засипав румовищем 40 урядників. Оставші при житю кличуть о поміч, щоби видобути зпід розвалин своїх кревних. Анґлїйскі і російскі лїкарі утворили два шпиталї для легко ранених; тяжко ранених перевозять на воєнні кораблї.

Рим 1 січня. З Реджджо ді Калябрія доносять телєґрафічно, що місто зовсім знищене. Зпід розвалин видобуто 2000 трупів і 3000 ранених. Число жертв виносить 20.000. На провінциї єсть 20 знищених міст.

Рим 1 січня. Папа жертвував для жертв катастрофи 100.000 лірів; королева вдовиця Марґарита 20.000 лірів; колеґія кардинальска 20.000 лірів.

Париж 1 січня. Президент Фалїєр жертвував для потерпівших від землетрясеня 25.000 франків, рада міністрів 12.000 фр., рада міста Парижа 30.000 фр. Банк француский в порозуміню з міністерством скарбу жертвувала на першу поміч 100.000 фр. з того банк 50.000 франків.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посиішні поїзди; нічні поїзди означені звіздков (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·48, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·25, 11·08, **2·21,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 15/9): 6·40.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·16 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·06 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 25 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Шкіряні вироби з росийскої шкіри!

Пара чобіт з росийскої шкіри засуваних т. зв. „Штаперів“ що вистануть до ношеня по 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 22 і 24 корон.

Другий же рід таких же чобіт із росийскої шкіри, мягких, особливо придатних до ношеня для женщин і дівчат, котрі вистарчать до ношеня по 10, 11 і 12 К для школярів 7, 8, 9 і 10 К.

Третий же рід чобіт, з найлучшого юхту жовтого, для мужчин, парібків по 14 і 16 К, для школярів чоботи з тогож жовтого юхту по 6 і 7 К.

Четвертий же рід чобіт зимових з верха шкіра, а в середині овече сукно, для мужчин по 14, 15 і 16 К.

Брятя селяни і міщани! Не дайте ся ошукувати по ярмарках і торгах, не купуйте тандети у жидів, памятайсе на пословицю: Дешево мясо пси їдять! Жиди до тих ярмаркових чобіт дають папір на брензолї і як в них підете в болото, то прийдете домів босо. Замовляючий повинен прислати 4 К задатку і міру з ноги, скілько центиметрів довга а скілько груба. Без задатку не висилаєсь нікому.

Стефан Копач

Струтин, п. Долина ад Стрий.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цїнах оригінальних.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

ул. Сикстуска 32

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).